In pragul unui an nou

(Urmare din pag. 1-a)

Statului și deschid perspectivele desvoltării raționale și științifice a agriculturii înapoiate românești.

Reforma monetară inițiată de tov. Gh. Gheorghiu-Dej, secretarul general al P. C. R. realizată la mijlocul lui August reprezintă un moment esențial în procesul transformărilor sociale care caracterizează anul ce s'a scurs, căci a dat o puternică lovitură capitalului speculativ, a sterilizat o parte din capital și a determinat o nouă repartizare a venitului național, în favoarea clasei muncitoare. Ea a dus la o simțitoare creștere a nivelului de trai a celor ce muncesc și a creiat condiții favorabile elanului manifestat în întreprinderi pentru realizarea cu succes a programelor de producție elaborate de Ministerul Industriei și Comerțului.

Pentru mulți semnificația istorică a controlului economic organizat de tov. Gh. Gheorghiu-Dej este acoperită de operațiunile curente ale acestui organism, operațiuni ce reprezintă un important aport în lupta guvernului împotriva speculei și a sabotajului marilor capitaliști. Acest control poartă însă în sine unele elemente ale acelui control de Stat despre care Lenin spunea că este „primul pas spre socialism". Rezistența organică a burgheziei față de controlul economic exercitat de Stat a fost învinsă, așa zisa „inviolabilitate a sacrei proprietăți particulare capitaliste" a dispărut din capetele oamenilor și controlul a devenit ceva „normal", deși foarte neplăcut, nedorit și urât de către capitaliștii sabotori și speculanți.

Deasemeni, multora le scapă importanta deosebită pe care industria și comerțul de Stat, fermele agricole de Stat și în general sectorul de Stat în producție, circulație și transporturi, o au în dezvoltarea democrată în României de azi. Existența regimului de nouă democrație și a guvernului muncitoresc-țărănesc face din sectorul economic de Stat unul din principalele elemente de dezvoltare a premizelor socialiste.

Am înșiruit doar unele din măsurile și reformele economice care pot fi considerate ca prime jaloane de natură să permită crearea premizelor de trecere la socialism. Ele nu ar avea acest caracter dacă nu ar fi apărut și nu s'ar desvolta în condițiunile în care regimul de democrație populară se consolidează permanent printr'o întărire a forțelor organizate ale clasei muncitoare și prin întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare. Deasemenea nu ar avea acest caracter dacă nu ar fi însoțite de un proces de permanentă democratizare a aparatului de Stat și de reforme care cheamă masele populare, în primul rând clasa muncitoare și țărănimea muncitoare la conducerea treburilor publice, la exercitarea puterii în Stat.

Reforma justiției realizează, din acest punct de vedere, o schimbare de structură căci introduce judecători populari care fac parte din rândurile celor ce muncesc și sunt aleși de aceștia. În cuvântarea ținută din 7 Noembrie 1947, ca și în raportul la Conferința din Polonia a celor nouă partide comuniste (raport publicat în Nr. 3 al ziarului „Pentru pace trainică, pentru democrație populară") tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej preconizează o reformă administrativă care să dea poporului muncitor posibilitatea practică de a participa și a conduce administrația Statului. Deși astăzi nu mai poate fi îndoială asupra capacității clasei muncitoare de a administra treburile publice, amintim totuși cuvintele lui Lenin: arta administrării nu este înăscută în oameni, ci se dobândește prin experiență".

Procesul de consolidare și adâncire a democrației de tip nou la noi în țară se desfășoară în împrejurările internaționale în care imperialismul anglo-american duce o politică agresivă de cucerire a dominației asupra Europei și a lumii întregi, de provocări împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor democrat'ce. Între politica internă și cea externă a țării noastre este o unitate firească. Ne integrăm într'un sistem de apărare a păcii în fruntea căreia se află Uniunea Sovietică, cea mai puternică și mai consecventă apărătoare a păcii, bazate pe libertate și independența națională a popoarelor. „Perspectiva încheierii unui tratat de asistență mutuală cu U. R. S. S. — spune, cu drept cuvânt, tov. Gheorghiu-Dej în raportul său la Conferința din Polonia a celor nouă Partide Comuniste — este privită de poporul nostru ca garanția independenței și suveranității noastre, ca un important aport la cauza păcii". Pactul de prietenie și asistență mutuală încheiat recent cu Iugoslavia, legăturile frățești ce care ne unesc cu celelalte țări în care se desvoltă democrația de tip nou, fac din această parte a Europei o fortăreață de neînfrânt a păcii, de care se sfărâmă uneltirile și provocările războinice ale imperialiștilor în frunte cu cei americani.

Anul 1948 își așterne prima filă de calendar. Clasa muncitoare și poporul român, sprijinite pe realizările democratice din anul ce s'a dus, continuă lupta sa pentru consolidarea și desvoltarea democrației populare pentru crearea premizelor de trecere la socialism.

Mai sunt încă multe de făcut. Tov. Gheorghe Gheorghiu-Dej, în raportul amintit mai sus enumeră câteva noi sarcini politice și economice și pune un accent deosebit pe întărirea și lărgirea sectorului de Stat în industrie și comerț, pe lărgirea cooperației de consum și de producție la sate ca și pe elaborarea unei noui constituții care să corespundă schimbărilor petrecute până acum și celor ce se vor petrece prin reforma administrativă fiscală și a învățământului.

Simpla înregistrare a acestor câteva din sarcinile trasate prin raportul tovarășului Gheorghiu-Dej deschide o largă perspectivă drumului pe care clasa muncitoare și poporul român va merge în anul ce începe astăzi. De aceia, în pragul Anului Nou, este de o deosebită actualitate chestiunea creiării Partidului Unic Muncitoresc. Realizarea unității organizatorice, politice și ideologice a clasei muncitoare creiarea Partidului Unic Muncitoresc înarmat cu teoria lui Marx, Engels, Lenin, Stalin va întări și mai mult rolul conducător al clasei muncitoare în desfășurarea evenimentelor politice și sociale la noi în țară și va fi ea însăși una din premizele desvoltării României pe calea democrației populare către socialism". (Gh. Gheorghiu-Dej).

La începutul anului 1948, clasa muncitoare și poporul român privesc cu încredere înainte. Socialismul nu mai este la noi în țară un ideal îndepărtat, ceva învăluit în nouri la care visează „idealiștii", ci este ceva ce începe a se întrevede, ceva ce putem realiza într'un viitor apropiat prin lupta și munca neumată a clasei muncitoare și a întregului popor muncitor, prin măsurile practice concrete, ale regimului de nouă democrație.

Înarmându-și forțele creatoare în lupta pentru consolidarea și desvoltarea democrației populare spre socialism clasa muncitoare din România întâmpină Anul Nou 1948 cu ureare plină de încredere în viitorul fericit al țării și al omenirii: „La mulți ani"

Șt. Voicu

Așa se realizează propunerile Partidului Comunist Român!

(Urmare din pag. 2-a)

că ătorește apoi încă două ore până a casa lui. Din 24 ore, comunistul Velscof stă 20 de ore în picioare.

Așa construiesc comuniștii din Reșița furnalele. Și exemplele acestea de eroism în muncă, de devotament în slujba poporului sunt nenumărate.

În curând, muncitorii din Reșița „vor da foc" furnalului. În curând, zeci de vagoane de fier, coks și piatră de var vor fi descărcate zilnic în gâtlejul fără fund al furnalului. Fonta incandescentă va curge neîntrerupt. Macaralele uriașe vor transporta fonta topită direct a oțelărie. Cuptoarele Martin, ciocanele pneumatice, aminoarele vor intra în funcțiune. Furnalul va produce unar 5.000 tone de fontă. Aceasta înseamnă 12.000 tone oțel pe lună, 144.000 tone oțel pe an.

Muncitorii dela Bocșa Montană, dela Anina și din toată țara vor avea și mai multe produse laminate. 4.000 kgr. oțel vor lua zilnic calea fabricilor, pentru a fi transformate în unelte și mașini agricole, în mașini și piese pentru fabricile și atelierele din țară.

Și astfel, datorită furnaliștilor dela Reșița, alte mii de pluguri vor întoarce adânc brazdele vor ara ogoarele, asigurând prosperitatea țării și a poporului muncitor.

V. Sebastian

MINERII DIN VALEA JIULUI smulg pământului comoara

Tovarăși, și vorbitorul își dresese glasul căci i s'a părut că n'a fost bine auzit. Ce dracu, gândi el, azi pacră sunt mai emoționat ca oricând, simt o tremurătură neobișnuită în glas și în ima imi zvâcnește să sară din loc nu alteeva.

În sala sindicatului e zăpușeală mare. Oameni smoliți pe față de praful ne negru al cărbunelui din mină, stau tească unul lângă altul și abia că se mai văd în norul de fum ce se ridică neîncetat din țigările fumătorilor.

S'au adunat aci fruntea minerilor din Valea Jiului. Omul înalt și spătos dela tribună își mai aruncă ochii roată în sală. Parcă caută pe cineva. Da, i-a zărit pe cei dela Lonea, dela Lupeni și pe cei dela Petrila... sunt toți mănunchiu, așa cum îi cunoaște el de atâta vreme, hotărîți și dârzi, gata să macine munții la nesfârșit cu îscusință și ciocanele lor.

– Tovarăși, reluă Samuilă: la punctul 1 pe ordinea de zi avem prelucrarea Propunerilor Partidului Comunist Român, în vederea îmbunătățirii situației economice și financiare a țării.

În sală s'a făcut liniște ca în biserică. Toți și-au deschejat laiberele și ascultă cu răsuflarea tăiată. Cuvintele vorbitorului se succed amețitor. Producție industrială, agricultură, finanțe, transporturi, credit. Și Samuilă înșiruie în fața lor cifre, cifre, cifre. Și întări glasul și cită la capitolul producției industriale: „trebue să ne fixăm ca sarcină de a spori până la sfârșitul acestui an producția medie lunară de petrol până la 425.000 tone, extracția de cărbuni – aci oamenii ridicară capetele atenți – până la 200.000 tone lunar."

Toți își notează această cifră și își făcură în gând socoteala pentru partea ce-i revine. Două sute mii tone lunar însemnează sporirea producției până la peste 7500 tone pe zi.

Efort serios gândi Miclăuș de la Lonea. Și dacă ar fi măcar scule mai bune, dacă lemnăria s'ar aduce la timp și n'ar mai nănădi gazele uneori de atâta fum... Dar, oricum, aici e vorba de luptă și trebuie s'o câștigăm.

Vucomir de alături, scuipă în palme și începu să le frece, vrând parcă să apuce ceva, dar își aduse aminte că ciocanul de abataj l-a lăsat departe, în fundul pământului...

S'au încins discuții... Mulți pun întrebări și vor să se dumirească asupra fiecărui punct în parte...

Târziu, în noaptea aceea fără lună, luminile felinarelor din mâinile oamenilor luceau parcă mai tare, iar sunetul bocancilor se auzea mai puternic pe caldarâm.

*

– „Da unde drac'mbii, mai omule în miez de noapte? sări cu gura femeia lui Miclăus scoțând capul din foale. Nu te-ai mai săturat de sindicat? Și femeia se feri de lumina felinarului punându-și mâna în dreptul ochilor.

– Taci femeie înțepată, că o venit propunerile Partidului nostru.

– Și ce dac'o venit?

– Cum, ce dacă? Păi, om scoate mai mult cărbune s'om ajuta să „umble" fabricile mai bine s'om avea și noi mai multe de ale gurii și haine". Și omul se întinse în pat, muncit de gândul de unde s'o înceapă mai întâiu când o intra mâine în șut...

*

Și ziua aceea de luni a însemnat pentru Valea Jiului, ca și pentru întreaga muncitorime din țara noastră, un semnal de luptă pentru câștigarea unei vieți mai bune, o desțelenire a drumului către progres.

În Valea Jiului, ca și în celelalte centre miniere — cârtițele pământului, care zi de zi mașină cremenea cărbunelui prețios, au intensificat ritmul ciocanelor pneumatice. Stredelul este apăsat mai cu putere, mâna este mai strâns încleștată pe mânerul ciocanului, loneții se avântă cu mai mult elan încărcând șirul nesfârșit al vagoanelor ce ies neîncetat din mine, căci oamenii Văii Jiului au în minte permanent o cifră: 200.000 tone lunar.

Dar sunt și poticniri provocate de nenumărate piedici.

Lupta este aspră și grea...

Da, da, statistica este o știință foarte folositoare, mai ales în asemenea împrejurări. Ea arată oscilațiile eforturilor, scăderile și victoriile. Oamenii din Valea Jiului s'au legat să nu rămână în urmă față de propunerile P. C. R.

Să dăm așa dar glas cifrelor pe ultimile 5 luni.

Pe luna Iulie programul de producție pe întreaga industrie minieră a fost depășit cu 3 la sută, pe August s'a îndeplinit 94 la sută din program, pe Septembrie s'a făcut 90 la sută, Octombrie 93 la sută iar pe Noembrie 98 la sută. Până la 30 Noembrie programul de producție a fost atins în proporție de aproape 96 la sută față de propunerile Partidului Comunist Român.

Folosind învățămintele ești la iveală din această încleștare în muncă, minerii se avântă cu și mai mare hotărîre pentru a smulge pământului, comoara sa.

Gh. Georgescu

„SE TRANSFORMĂ ȚARA DOMLE"!

De o vreme încoace, plutașii cari se lasă la vale pe apele repezi ale Bistriței și sătenii cu treburi la oraș au prilejul să vadă o forfotă neobișnuită pe meleagurile altădată liniștite ale Neamțului. La început s'au adus traverse, șine de fier și mii de kilograme de buloane și șuruburi cari erau îngrămădite din loc în loc. Vedeau ei că dela Piatra spre Vlișeara și mai departe, spre Poiana Cârnului, se construește o linie ferată. Vedeau ei cum peste Bistrița se arcuesc 15 poduri. Dar nimeni nu se dumirea asupra rostului unei linii ferate tocmai în partea aceasta a țării, unde drumurile se făceau pe firul Bistriței cu plutele.

Pe urmă, la Cârnu-Bicaz, acolo unde munții strâng ca într'o menghină năprasnicii nabâlapi ai Bistriței, au început să se arate ingineri cu tot felul de aparate de măsurat și sonde pentru a încerca rezistența stâncilor. Cu fiecare zi forfeta creștea mereu. Ceferiștii așezau linia ferată, zidarii ridicau o gară iar inginerii, mereu cu privirea în jos, cântăreau din ochi terenul dacă e destul de prielnic pentru lucrări.

Și atunci, din om în om, a prins să sboare vestea că la Cârnu Bicaz ce va construi un baraj uriaș care va aduce lumină peste toată Moldova. Le venea cam greu de crezut țăranilor că se va putea realiza această gigantică lucrare tocmai în inima munților prăpăstioși, acolo unde apele Bistriței rup totul în calea lor și unde nici picior de om n'a călcat până atunci. Și totuși, dinamizați de comuniști 400 muncitori, tehnicieni și ingineri au început cu curaj lucrările pregătitoare pentru instalarea centralei hidroelectrice dela Cârnu Bicaz.

Planul e într'adevăr grandios și îndrăznet.

Pentru a capta enorma energie zădarnic risipită de apele vijelioase ale Bistriței, se va construi un baraj gigantic, înalt de 80 m și lung de 420 m., adevarată fortăreață de beton armat în stare să înfrângă și să țină pe loc viforul destănțuit al apelor.

Deocamdată lucrările sunt încă în faza preliminară. Dela Piatra la Poiana Cârnului se construește linia ferată care va ușura transportul imenselor cantități de materiale necesare construcției barajului. La Isvorul Muntelui, unde regiunea este bogată în silicat de aluminiu și calciu se va construi o fabrică ce va procura cimentul trebuitor.

Valea Bistriței va fi transformată într'un șantier uriaș în care 10.000 de muncitori vor lucra zi de zi la înfăptuirea acestui baraj unic în țara noastră.

Satele din întreaga Moldovă vor avea lumină electrică. Regiuni industriale care zăceau în amorțire din cauza lipsei de combustibil, vor putea fi valorificate. Nenumărate fabrici forestiere se vor ridica în preajma pădurilor altădată nefolosite.

Moldova va căpăta astfel altă față.

Așa cum spun și plutașii, impresionați de elanul muncitorilor de pe șantierele barajului: „Se transformă țara domle!".

V. S.

TUNELUL LUI ION VASILE CAPRĂ

Țin bine minte: era un tren ca oricare altul. Că ca gemând peste linia cea nouă pufăind din ocomotivă ca un pensionar din ulea. Pe marginea ferestrelor, stăteau aplecați urmărind Kilometrii cari rămâneau în urmă muncitori ingineri tineri, șefi de lucrări, reprezentanți ai sindicatelor. Ochii lor cuprindeau familiar linia cea nouă, pământurile frumos arate și ploaia deasă.

Ploaia era singura din toamnă care mergea în pas cu trenul. Și s'a oprit în dreptul tunelului cel mare când ferestrele au fost bine închise și întunericul a cuprins totul. Odată cu întunericul însă, odată cu tăcerea a răsărit și vorba aidoma luminii ce aștepta după 930 metri.

Atâta ungime doară are tunelul cel mare de pe linia Deda-Sărățel: 930 metri. Și Ion Vasile Capră născăudanul, pornit și el la sărbătoarea inaugurării, venit să vadă și să audă pe „acei fain om care e Chivu Stoica directorul general pe chefere", a prins gust de vorbă. C'așa! — zicea el. — cu democrația: poate și sufletul sărac să vorbească și să ducă viață nu numai cei cu gușa umplută.

„Ei, — a început Ion Vasile Capră — unii știu a povesti în fe și chip despre felurite. Eu unul nu știu a spune decât despre tunel. Iaca l-ați văzut, ați trecut prin el, frumosuri și bine clădit.

Dar la'nceput acu'vreo câteva zeci de zile era o grămadă. Una de argilă, fier și cărămidă. O grămadă urîtă. Ici co'o cu câte un smoc de iarbă ivit nu se știe de unde".

Ion Vasile Capră are taman 1.90 metri înălțime. Obrajii îi sunt ciufuliți de ani și mâinile le are lungi și tari. Un om cu glas aspru, un muncitor învățat cu greul.

„Dar prin grămada urîtă drept a mijloc trebuia să treacă trenul, ziceau unii că treaba nu era ușoară. Erau vagoane și vagoane de pământ ce trebuia dat înlături. Erau grinzi de fier gros încovrigate de furia nemțească ce prinseseră parcă rădăcini și maldăre de zidărie cu cimentul gros cât palma.

Au început vagonetele a urni pământul și târnăcoapele a suna pe grinzi. Ziua — a lumina ploii; noaptea — la lumina felinarelor. Ziua și noaptea. Eram o mână de oameni din diferite locuri: soldați tineri făcălenări, nestoricii la greu meseriași, îmbătrâniți în meserie, salahori și țărani de prin Monor și Râpa de Jos.

Intr'o zi Vasile Marina s'a speriat. Nu-i lucru curat — zicea. Tot mai mult pământ ducem și tot mai mult pământ este".

I-am râs în față: „lasă-l să vezi tu, că pământ nu-l niciodată mult".

I s'au încrețit ai lui Ion Vasile Capră bătrânile obraji. a zâmbet și mirare; dar era pământ cât lumea. Și fier și cărămidă ursuzească. Știam însă că trebuie să treacă și trenul. Știam că noi comuniștii nu ne temem de asemenea lucruri.

Le-am spus oamenilor. Au înțeles și au pornit din nou muncă. Totul începuse din nou. Și cărămida s grinzile. Dar încetul — trei zeci de zile trecuseră — am început a întrezări câte unul cu felinarul, bucurându-ne ca niște prunci de bezna tunelului ce se căscase. Tunelu? Vorba vine...

Era încă o groapă cu beznă. Ne îmbrățișeam și ne loveam cu felinarele atâmând de noi. Șinele sfrâmte ale vagonetelor fulgerau ca șerpii. Înaintam zi cu zi. Sprijineam bolțile cu stâlpi groși, cărăm, loveam cu ciocanele dăltuiam, zideam. Creștea tunelu. Creștea odată cu voința noastră de a-l termina degrabă, mai degrabă. Trenul va trece. Trebuie să treacă.

Din nou am vorbit cu oamenii „E drept — le-am spus — glodul vă mănâncă picioarele și ploaia vă sfichiuie obrajii. Munca e grea. Dar nu sântem oare tot noi cei cari ne-am luat angajamentul în fața țării și a Partidului? A uitat vreunul?"

Nu măi tovarăși nu uitase niciunul niciunul. Știau. Tineau minte. Și din groapa aceea fără formă, a lesit tunelu. Mai există oare unul atât de frumos? Nu puteți căta voi ori și unde, puteți merge ori și cât nu veți da de unul ca al nostru. Ca tunelul nostru dela Kilometrul 34".

Trenul a oprit în stația Gh. Gheorghiu-Dej". Oameni mulți, foști și urale. Apoi o frântură de discurs: „în campania de reconstrucție a țării inițiată de Partidul Comunist Român misiunea noastră de refacere a rețelei de cale ferată distrusă de război a luat sfârșit. Alte sarcini ne stau în față și trebuie să le îndeplinim."

Iar la urmă de tot răsu lui Ion Vasile Capră hăulind peste mulțime de entuziasm: să-ți spui eu tovarășe nu există altul mai frumos și bun cât al căuta..."

H. Obedeanu

Cum trăesc americanii în „lumea lor nouă?"

(Urmare din pag. 1-a)

viață este dreptul albilor de a ucide pe negri.

Dreptul la libertate: legea noului sclavaj!

Raportul nu vrea să observe sclavajul modern, capitalist, în care salariatul este sau crâncen exploatat de patron, sau asvârlit în rândul șomerilor. Raportul se ocupă doar de un aspect al acestui regim: femeile, tinerii negrii sau mexicanii ș. a. primesc salarii mai mici cu 30–70%, și în unele părți ale U. S. A. există chiar sclavaj de „modă veche" în care muncitorii sunt ținuți înculați și li se asvârle zilnic doar ceva cât să nu moară de foame. (pag 39 a raportului). Cum patronii lumii noui iubesc „inovările", ei au pus recent să se voteze „legea noului sclavaj", numită și „Taft-Hartley", lege care lovește adânc în drepturile muncitorimii.

La ordinul președintelui Truman, cei 2.200.000 de funcționari ai administrației civile sunt anchetați de FBI (Biroul Federal de Investigații, la origine destinat cercetării banditismului) care pun întrebări fiecărui funcționar și vecinilor și colegilor săi asupra „vieții sale de familie, a relațiunilor sale sociale, a caracterului, calității și culorii oamenilor pe care-i frecventează": 2.200.000 de funcționari sunt ținuți sub tercarea concedierii în timp ce comitetul fascist Rankin anchetează și împreună cu procurorul general trimite, în fața justiției mari scriitori, savanți artiști de cinema etc. socotiți ca „roșii".

Alegerile

Printre binefacerile mai vechi ale libertății americane, este și dreptul de vot. Statul New-York, cu 12.000.000 locuitori, trimite doi reprezentanți în Senat, Statul Nevada cu numai 75.000 trimite tot doi! În 7 state există taxe de vot, mari, și raportul oficial stabilește că ABIA 10% din alegătorii „potențiali" (care ar avea dreptul să voteze) pot plăti taxele și prin urmare votează; în celelalte 41 de state votează abia 49% alegători. Negrilor (a zecea parte din populație) li se cere să citească și să interpreteze Constituția pentru a putea vota, și raportul comitetului citează cazul unui profesor negru „trântit" la examenul libertăților sale. După alegeri guvernul face, – de formă – anchete; a sfârșit vălvă cazul singurului negru care a avut curajul să spuie: „DECLAR CA N'AM FOST LASAT SA VOTEZ. DESI STIU – a adăugat el – CA PENTRU ACEASTA DECLARAȚIE, CAND MA VOIU INTOTRCE ACASA VOIU FI LINȘAT". S'a întors acasă și a fost linșat.

În 1934 Harry Truman a fost ales senator cu 40.000 de voturi atunci când în districtul lui erau cu totul 25.000 de alegători. Asta s'a întâmplat după ce financiarul Pendergast, care-l susținea, a declarat: „VREAU SA DEMONSTREZ CA O MASINA BINE UNSA POATE TRIMITE IN SENAT CHIAR SI UN CURIER".

Ceeace evită rapoartele oficiale să pomenească

Afară de impozitele obișnuite și de vot micul meseriaș sau negustor plătește impozite și gangsterilor ca să nu-i devasteze prăvălia. Ryley Cooper un ziarist american nedemocrat care se sprijină pe cercetările FBI-ului și e pus de Hoover seful acestui birou să-i facă reclamă arată că și prostituatele plătesc aceste impozite plus fonduri speciale pentru „cassa politică" a deputatului din regiunea lor (Cooper: Banditismul și desfrâul din Statele Unite pag 287). E de necrezut dar impozitele politice au ca „perceptori" tot pe „gangsteri".

Dreptul anual la fericire: În fiecare an 150.000 de minori americani (albi) capătă sifilis din care 10.000 între 11 și 14 ani și boala este în creștere.

În St. Unite sunt FRECVENTE (Cooper, pag. 231) cazurile când matroane ale caselor de toleranță obțin dela orfelinate fete pe care le adoptă le cresc, iar mai târziu — respectuoase față de legi! — le fac acte de căsătorie și le comercializează dela o vârstă cât mai fragedă... căci un vechi proverb al lumii „noui" spune: „Timpul este bani"

Regimul „lumii noui" a monopolurilor capitaliste regresează, se îndreaptă îndărăt, spre Evul Mediu, spre o nouă barbarie de tip fascist.

Declarația de Independență a Statelor Unite e foarte simplă. Cităm: „ATUNCI CAND UN SIR LUNG DE ABUZURI ȘI UZURPARI CARE URMARESC TOATE ACELAS SCOP EVIDENTIAZA UN PLAN PENTRU ADUCEREA LOR (oamenilor n. n.) SUB UN DESPOTISM ABSOLUT, EI (oamenii) AU DREPTUL, CHIAR DATORIA SA RASTOARNE UN ASEMENEA REGIM ȘI SA RIDICE OAMENI NOUI CA PAZITORI AI SIGURANTEI LOR VIITOARE".

Pumnul poporului american e încă vânjos și coaja trusturilor se poate sparge la câteva lovituri mai serioase. Vor reuși americanii să-și redescopere țara?

Sergiu Fărcășan

FURTUNA

(Urmare din pag. 1-a)

— Indiscutabil, Rușii luptă bine; eu sunt militar, domnule Luc — și ca atare apreciez strategia Armatei Roșii. Dar noi trebue să ne socotim nu cu temperamentul rus, ci cu planurile Americii și Angliei. Se spune că la Londra sunt mari divergențe de păreri; generalul Arnold, de pildă e de părere că aliații se pot limita la bombardarea orașelor nemțești. Sunt însă și partizani de ai variantei sudice. Multe forțe sunt absorbite de Italia.

— Adică: așteaptă până ți vei vedea ceafa...'

— Nimeni nu-ți propune să aștepți...

— Dar cum înțelegi d-ta „așteptarea"?

— Asta e un cuvânt scornit de amicii d-tale.

— O fi cuvântul nostru, dar atitudinea e a voastră... Vreau să spun că B. O. A. îndeamnă forțele interne la inactivitate

— B. O. A., în limita posibilității, ne aruncă arme din avion.

— Și armele astea le îngropați în pământ...

— Le ascundem de nemți. Nu pricep de ce te revoltă asta d-le Luc? Lejean se ridică, porni în lungul cabinetului și, fixându-l cu privirea pe Chatelier, spuse:

— Poate că așa vor discuta după victorie — în parlament sau la conferințe de pace, dar pentru moment de față e barbar...

Oricare dintre noi poate să se trezească într'o bună seară la Gestapo... De ce să fim fățarnici?

Chatelier a răspuns calm: enervarea lui se putea citi numai în mânia cu care stinsese capătul de țigară.

— Bine îți voi vorbi nu ca reprezentant al BOA, ci ca un francez oarecare. Eu sunt catolic — D-ta ești comunist. Suntem acum în cabinetul lui Garcy. Putem fi arestați dintr'un moment în altul. Ne vor chinui aceiași agenți ai Gestapoului și ne vor împușca pe acelaș maidan. Ai toată dreptatea: ne unesc nemții.

— Mă tem că asta e tot ce ne unește... Și încă nu cu totul. Mulți dintre ai voștri n'au învățat nimic... Ei se tem să ne dea nouă armamentul

— Și asta e adevărat. Acum un an era altfel, pe atunci toți erau entuziasmați de eroismul comuniștilor. Pe atunci gândeam că s'a întâmplat o minune și că națiunea s'a unificat. Dar nu există nimeni... Situația s'a îmbunătățit. La Răsărit, nemții sunt bătuți. Neținând seamă de scepticismul d-tale, mai devreme sau mai târziu aliații vor lansa parașutiști; se apropie sfârșitul Italiei. În Germania situația e disperată. S'au ivit primele crăpături. Te miră? Pe mine căutați de puțin. Analizează situația internațională — e la fel. Atâta timp cât luptele s'au dat la Volga nu putea fi nici gând de rivalitate, toți îi ap'audau pe bolșevici iar acum, anglo-saxonii încep să se gândească la împărțire, deși ursul e încă departe de a fi ucis. Ce vrei, a spus-o încă Terentino: „Sunt om și nimic din ce e omenesc nu mi-e străin"...

Lejean se simți deodată foarte obosit. De ce discutase cu acest om? În fiecare cuvânt al lui Chatelier răzbate ura... Și Lejean spuse tăios:

— Destul cu filosofia! vom primi arme?

— Cum vrei să-ți răspund — ca reprezentant al BOA-ului sau ca un francez oarecare?

Lejean nu se putu abține și zâmbi.

— Înainte de toate, ca delegat de BOA.

— Veți primi în măsura posibilităților. Probabil, după organizarea a noi puncte de transferare. În Decembrie sau în Ianuarie...

— Dar acum, ca francez?

— Nu, nimic.

În antreu, când Lejean dădu să iasă, îi opri avocatul Garcy. Apucă cu amândouă mâinile mâna lui Lejean și cu tremur în glas repetă: „Eroii! Eroii noștri!" Joan zâmbi: încă o fotografie pentru colecția lui de pe perete...

Trecu prin oraș cu inima grea. Bine'nțeles că știa dinainte că nu vor primi nimic, s'a dus la întâlnire numai pentrucă stăruiseră tovarășii lui dar de pe urma discuției cu Chatelier i-a rămas o amărăciune puternică — fără s'o dorească Lejean zâmbi: încă o fotovii gândesc că se va sfârși războiul, vor dispare fasciștii și va fi rai pe pământ. Dar ne așteaptă lupta — o luptă îndârjită, aspră poate mai grea decât cea de acum. Cagularzii de eri se vor împăca oare cu noi? Acum le suntem necesari – oamenii noștri știu să moară, în patruzecișitrei astr mai e încă la preț... Dar cum vor discuta cu noi în patruzecișiopt? Maurul și-a făcut datoria. Dar Maurul nu va pleca.

Ilya Ehrenburg

A DISPĂRUT „OMUL CU SERVIETA"

Cloxoane hurducăneli, de camioane, țipete de vânzători de ziare și îmbieri șgomotoase de negustori ambulanți se amestecă strident cu șgomotul pașilor grăbiți. Un piccolo își face loc grăbit prin mulțime, spre chioșcul de țigări. Un UCB-ist fără uniformă, duce alene tărăboanța goală spre gunoiul din gang. În fața croitorieși o pereche discută amuzată, cine știe ce năzdrăvănii tinerești.

„... Gabrovenî 1946...

Lume multă... multă și pestriță. A! nu! Mai e ceva. Tabloul acesta cotidian are, pentru un ochi mai ager o notă discordantă. Ce discută oare-atât de aprins și soptit cei doi inși din pragul magazinului de stofe? Judecând după întreruperile dese și camuflate la orice apropiere a vreunui trecător pare greu de aflat. Judecând după rafturile goale ale magazinului, probabil că e vorba de ceva care este și – în acelaș timp, – nu este... permis. Căci... deodată, discuția se curmă:

– Uite, vine ploșnița aia de Popescu. Proprietarul magazinului își reia locul și gerul de rigoare la casă. Un minut-două... în sfârșit! În ușe își face apariția un domn înalt subțirel, elegant. Are servietă.

Am onoare, domnu' inspector

– Eheee, să trăești. – coane! Ce mai faci? Să știi că te 'nbogățești, nu te mai cunoșteam. Îți merge bine văd.

– Așa bine, nu le doresc nici dușmanilor. Zău! Prăvălia goală, impozitele, impozite; sabotaj greutăți, familie. Dar dvs?

– Eu? Serviciul și... tar serviciul. Inspecții, necazuri cu negustorii... Ah! Cine-mi sunteți! La care te duci se vaită că așa, că pe dincolo și când îi ei mai de scurt pac! Mai fă subsol registre duble, facturi brambura... Noroc că sunt oameni fini, înțelegi și nu te rabdă inima să le faci necazuri să-i mai dai de cheltuială cu judecata... Parcă d-ta n'ai nimic pe căciulă?

– Imi pare rău

– Eeee! Las o mai încet! Zi ciam venit numai așaaaa... să te văd! Suntem oameni... De!

Și tot gesticulând, „domnul inspector" începe să..., numere.

– Păi! și-și ridică în sus sprâncenele.

– Ei!

– Păi luna trecută 10 și acuma tot 10? Dumneata nu vezi că s'au scumpit toate?

– De dragă, merge prost, dai colo, dai colo, știi și d-ta

– Bine da' e putin.

– Hai să mai fie două!

– In fine.

– In colo? Ce mai e nou? Mai stă mult dăștia că d-ta trebue să știi mai bine?

– Aaaaacum' într'o lună, două, șboară.

– Să dea Dumnezeu!... E! Noroc și toate bune!

. . . . . .

Asta era în Octombrie 1946. Nici speculantul și nici „domnul inspector" nu bănuiau că peste o lună, două, avea să șboare cu totul altceneva decât doreau ei.

La 4 Decembrie 1946, secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul Gheorghiu-Dej, a vorbit în fața activului de partid și de stat din Capitală despre sarcinile ce stau în fața Partidului și a poporului în noua etapă a construcției socialiste. Cuvântarea tovarășului Gheorghiu-Dej a fost ascultată cu deosebită atenție de către cei prezenți în sala Ateneului Republicii. Ea a fost, de asemenea, ascultată cu atenție de către milioane de oameni muncitori din țară, prin intermediul radioului.

Sala a răsunat de aplauze entuziaste, de urale, când tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1947 producția industrială a țării a depășit cu 32% producția anului 1938, că în anul 1948 producția industrială va crește cu încă 23% față de 1947, că în anul 1949 producția industrială va crește cu încă 20% față de 1948, că în anul 1950 producția industrială va crește cu încă 18% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția agricolă va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția agricolă va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția agricolă va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de petrol va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de petrol va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de petrol va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de cărbune va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de cărbune va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de cărbune va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de fier va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de fier va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de fier va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de oțel va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de oțel va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de oțel va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de laminate va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de laminate va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de laminate va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de țiței va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de țiței va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de țiței va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de cărbune va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de cărbune va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de cărbune va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de fier va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de fier va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de fier va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de oțel va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de oțel va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de oțel va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de laminate va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de laminate va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de laminate va crește cu 25% față de 1949.

Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de țiței va crește cu 15% față de 1947, că în anul 1949 producția de țiței va crește cu 20% față de 1948, că în anul 1950 producția de țiței va crește cu 25% față de 1949.

*Tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat că în anul 1948 producția de c